

covským úřadem jimi zastávaným slučitelnými. Podle vývodů shora podaných bylo by však min. sprav. k tomu povoláno toliko tehdy, kdyby bylo vůči soudcům, o něž tu jde, v poměru bezprostředního představeného nebo stolicí disciplinární. Postavení úřadu druhu posléz jmenovaného nemůže míti min. sprav. vůči soudcům podle zákona z 11. května 1868 č. 46 ř. z. nikdy. Postavení bezprostředního představeného může míti toliko vůči soudcovským úředníkům jemu přímo podřízeným (ku př. vůči presidentu nejvyššího soudu, vrch. zem. soudu, generálnímu prokurátoru, vrch. stát. zástupci.). V daném případě jde však veskrze o soudce ustanovené u soudů I. stolice, jejichž bezprostředním představeným není min., nýbrž presidia příslušných soudů I. stolice. Rozhodlo-li tudíž min. sprav. přes to vše výnosem z 24. května 1925 o otázkách shora uvedených jako úřad n a l é z a c í I. stolice, osvojilo si kompetenci, která mu po zákonu nepřísluší, a nutno proto toto jeho rozhodnutí jako zmatečné a tudíž i nezákonné zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Než i kdyby se dalo přes to vše míti za to, že min. sprav. mohlo jako úřad vykonávající n e j v y š š í d o z o r nad správou justiční postupovati v daných případech podle dvorského dekretu ze 17. srpna 1835 i s obejitím příslušných presidií, nebylo by přece kompetentním vydati kategorický rozkaz stran zastávání funkcí st-lů, o ně tu jde, jakým se jeví býti podle svého znění výnos z 24. února 1925, nýbrž bylo by bývalo podle doslovu zmíněného dekretu, jak byl shora podán, příslušným nejvýše k vyzvání těchto soudců, aby buď opustili službu, nebo zanechali vytčených svých funkcí. Nemohlo by proto nař. rozhodnutí ani v tomto případě, v té formě v jaké bylo vydáno, obstáti.

Za tohoto stavu věci nemůže ovšem obstáti ani výnos z 12. května 1925 vyřizující podání vicepresidenta Dra. Františka R. a vrch. rady zem. soudu Rudolfa Sch., neboť tento výnos spočívá na právním a faktickém předpokladu, že otázka, zda tito soudcové, zastávající funkci člena správní, případně revisní rady Měšťanského pivovaru v P., vykonávají nepřipustné vedlejší zaměstnání, byla vyřízena již výnosem z 24. února 1925 úřadem po zákonu k tomu příslušným s konečnou platností. Poněvadž pak tento předpoklad byl, jak dovozeno, právně mylný, nezbylo než i toto rozhodnutí zrušiti jako nezákonné.

Č. 5786.

Jazykové právo: * Podací značka na podání strany není vyřízením ve smyslu § 2 jaz. zák., není-li sama o sobě vyřízením žádosti strany pro stranu určeným.

(Nález ze dne 16. června 1926 č. 10.243).

Věc: Dr. Karel Oe. v Ch. proti ministerstvu spravedlnosti o jazykové právo.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-l podal u kraj. soudu v Ch. žalobu na Josefa M. v R. v jazyku německém. K žalobě připojena byla rubrika. Kraj. soud opatřil žalobu i rubriku podací značkou v jazyku státním, žalobu pak vyřídil usnesením čj. — a usnesení to doručil st-li u vrácení rubriky. Administrativní stížnost, již podal st-l do tohoto postupu a v níž se domáhal, aby

i podací značka byla na této rubrice připojena nejen z jazyku státním, nýbrž i v jazyku menšinovém, zamítlo presidium kraj. soudu v Ch. výměrem z 24. prosince 1924 a stejně učinilo v postupu instančním i žal. min. nař. rozhodnutím.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvažil nss toto:

Podle § 1 zákona z 29. února 1920 č. 122 Sb. děje se úřadování všech soudů republiky zásadně v jazyku státním. Z této zásady připouští zákon výjimku jen v těch případech, jež uvedeny jsou v §§ 2 a 5. Podle § 2 cit. zák. jsou soudy, jichž působnost vztahuje se na okres, v němž podle posledního soupisu lidu obývá alespoň dvacet procent státních občanů téhož, však jiného jazyka než čsl., ve všech věcech, jichž vyřízení náleží jim na zákl. toho, že působnost jejich vztahuje se na tento okres, povinny přijímati od příslušníků jazyka této menšiny podání v témž jazyku a vydati vyřízení těchto podání nejen v jazyku čsl., nýbrž i v jazyku podání. V daném případě není o tom sporu, že působnost kraj. soudu v Ch. vztahuje se na okres, v němž obývá alespoň 20 procent státních občanů jazyka německého, že šlo o věc, jejíž vyřízení náleželo tomuto soudu na základě toho, že působnost jeho vztahuje se na tento okres, a že věc zahájena byla německým podáním od příslušníka jazyka německé menšiny. Na sporu jest jediné otázkou, zda kraj. soud, vyřizuje st-lovo podání, byl povinen při vyřizování tohoto podání vydati st-li česky i německy nejen vlastní vyřízení tohoto podání, nýbrž opatřiti také rubriku, kterouž mu současně s vlastním vyřízením vrátil, podací značkou v jazyku českém i německém.

Dle toho, co bylo svrchu řečeno, měl by st-l na takovýto postup nárok jediné tenkrát, kdyby připojení podací značky na rubrice podané současně s civilní žalobou bylo lze považovati za součást vyřízení jeho podání, t. j. jeho žaloby, neboť na použití menšinového jazyka při jiných úkonech úředních, jež nemají povahu vyřízení učiněného podání, stranám dle jaz. zákona nárok nepřísluší.

Vyřízením ve smyslu § 2 jaz. zák. č. 122/20 lze však nazvati jen ony projevy úřední, které jsou pro stranu určeny. Podací značka však zpravidla nemá takovéto povahy, neboť jest dle svého účelu určena jen pro vnitřní potřebu úřední. Za okolností může sice i tato podací značka nabýti povahy úředního vyřízení, jako na př. v řízení soudním podle § 62, odst. 4 jedn. ř. soudního, kde totiž vytištění podací značky na podací rubriku stranou předloženou nahraňuje potvrzení o tom, že a kdy určité podání bylo u soudu učiněno. O takovýto případ však zde nešlo a nelze tedy vytištění podací značky na rubrice st-lem předložené a vrácení její st-li uznati za jakýsi způsob vyřízení jeho podání. St-l neměl tedy nárok na to, aby podací značka na této rubrice byla vytištěna i v jazyku podání, na čemž ničeho nemění okolnost, že vrácení rubriky opatřené podací značkou mohlo snad fakticky míti pro st-le význam, ježto se mu tím dostalo dokladu, procesními předpisy ovšem nezamýšleného, že a kdy žalobu podal.

Č. 5787.

Z á v o d n í v ý b o r y: I. * Zrušení závodního výboru dle § 25 lit. b) zák. o závodních výborech není podmíněno tím, že počet zaměstnanců